

CENA
BARONA
SCHOENECKA

Cenu Josefa Antona Schoenecka, barona z Coney Islandu „vymyslel“ Alois Ježek. Stalo se tak začátkem června 2012. V pracovně Jindřicha Volfa v ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary - Rybáře probíhalo jednání organizačního štábu, který připravoval koncert k připomenutí padesátého výročí konání prvního mezinárodního jazzového festivalu v Československu. Ten se pod názvem "Přehlídka jazzové hudby" konal od 24. do 27. května 1962 v Karlových Varech - a s pozměněným názvem se v Karlových Varech pořádá dodnes.

Účastníci jednání hledali nejlepší cestu, jak spojit vzpomínání na padesát let staré události s koncertem Karlovarského Repre Bandu (který slavil pět let svojí existence) a jak to včlenit do programu XXIX. ročníku karlovarského mezinárodního jazzového festivalu, který se měl konat v říjnu. Kolem stolu v pracovně seděli Jana Spirová, dlouholetá produkční karlovarského jazzového festivalu na přelomu století, Alois Ježek, který byl jedním z organizátorů ročníku prvního a ředitelem festivalu v posledním desetiletí století dvacátého. Dalšími přítomnými byli Milan Krajíc, který řízení a produkci MJF po Aloisi Ježkovi a Janě Spirové převzal, Jindřich Volf, který - kromě toho, že si na MJF několikrát v minulosti zahrál, byl coby ředitel o.p.s. Forte spoluproducentem zmíněného říjnového koncertu a pátým účastníkem debaty byl Štěpán Podešť, pamětník toho prvního ročníku a konferenciér na mnoha dalších.

V závěru jednání o programu výročního koncertu Milan Krajíc seznamoval přítomné s plánovaným programem celého festivalu. A uvedl, že na JazzFestu Karlovy Vary 2012 již bohužel nebude udělena Cena Gustava Bromy. Zemřel totiž redaktor brněnského rozhlasu Max Wittman, který vznik této ceny v roce 1998 inicioval, stejně jako to, že cena byla udělována vždy na karlovarském jazzovém festivalu jako na nejprestižnější mezinárodní přehlídce v republice. A Brňáci se nyní rozhodli cenu udělovat na brněnském jazzovém festivalu, který mezitím vznikl. Milan Krajíc o tom nedostal z brněnské redakce Českého rozhlasu žádné vyrozumění, natož poděkování za dlouholetou spolupráci, vždyť v posledních letech dokonce zajišťoval a z rozpočtu karlovarského MJF financoval i trojrozměrnou výtvarnou podobu ceny.

Tedy Alois Ježek přerušil ticho po sdělení Milana Krajíce slovy: „Tak si založme ve Varech cenu svou. A mohla by nést jméno barona Schoenecka.“ Zúčastnění, již skoro na odchodu, se znova usadili a po krátké poradě bylo jasno - Karlovy Vary budou mít cenu svoji! Do konce června byly pak dohodnuty všechny podrobnosti a u notáře podepsána a uložena zakládací listina.

Josef Anton Schoeneck (*4.12.1891, + 23.7.1985) byl absolventem odborné hudební školy v Kraslicích. Zde se seznámil - jak uvádějí jeho životopisci, s hrou na dvaadvacet nástrojů. Především mu ale učaroval saxofon. Počátkem 20. století se vydal na stipendijní pobyt do USA a proslavil se tam jako hudebník - popularizátor hry na saxofon a též jako kapelník velkých armádních orchestrů. Oslavných úspěchů se svým saxofonovým orchestrem dosáhl též v angažmá u společnosti Fox - Film. Obliba u publika mu vynesla přídomek "Baron of Coney Island" (kde nejčastěji v USA hrával), na který byl hrdý - zdobil jeho jméno i po návratu zpět do milovaných Karlových Varů po vzniku Československé republiky.

Byl impozantní postavou s dlouhými černými vlasy, zářil úsměvy a svým osobitým způsobem hry a dirigování se stal miláčkem publika – tehdejší hudební hvězdou. Při návštěvách Karlových Varů se s ním setkával i první československý prezident T. G. Masaryk.

Svým čestným postojem v letech, kdy odolával nepřízni fašistického a později i komunistického režimu, se Josef Anton Schoeneck stal i morálním vzorem občanského života. Obyvatelé, bydlící v lázeňské čtvrti a v Drahovicích dodnes rádi vzpomínají na jeho vánoční vytrubování koled. Penzión v domě Betlehem, který si tu postavil, dnes nese jeho jméno.

Cena barona Schoenecka vznikla jako uznání a ocenění významné osobnosti spjaté s hudbou v Karlových Varech. Není kategorizována, může ji získat hudebník, hudební pedagog, publicista, manažer či osobnost spojená s jazzovým děním v České republice, zejména v Karlových Varech.

V zakládací listině této ceny je stanoveno, že

1. Ceny budou udělovány v Karlových Varech, rodišti a místu odpočinku Josefa Antona Schoenecka, zpravidla při významných společenských jazzových událostech.
2. Podobu Ceny barona Schoenecka včetně případných benefitů určuje po vzájemné dohodě kolegium zakladatelských organizací a jimi jmenovaných osobností.
3. Garantem ceny jsou níže uvedené kulturní zakladatelské organizace a jimi jmenované osobnosti s výhradním právem jejího udělení :

FORTE o.p.s. – ředitel a manager jazzové agentury Jindřich Volf st.

JAZZOVÝ KRUH o.s. – ředitel JazzFestu Karlovy Vary, český jazzman Milan Krajíc

MEZINÁRODNÍ PĚVECKÉ CENTRUM A. DVOŘÁKA o.p.s. - ředitel Alois Ježek, zakladatel mezinárodních jazzových festivalů v Karlových Varech a jejich mnohaletý ředitel

Jmenované osobnosti

Jana Spirová – dlouholetá vedoucí produkce mezinárodních jazzových festivalů Karlovy Vary

Štěpán Podešť – konferenciér a spoluorganizátor jazzových akcí.

Autorem podoby ceny je výtvarník Dalibor Nesnídal, který pro každého laureáta vytváří vždy originál stylizované sošky Antona Josefa Schoenecka na podstavci z křišťálového skla s vyrytou kopií Schoeneckova autografu a jménem oceněného. Zároveň s cenou obdrží každý její držitel certifikát.

Za první příležitost k udělení ceny zvolilo kolegium koncert JazzFestu 2012, konaný 18. října ve Slavnostním sálu GH Pupp Karlovy Vary. Prvním, komu cena byla udělena, byl Svatopluk Košvanec. Tento vynikající trombonista hrál již na prvním karlovarském jazzovém festivalu v roce 1962, na koncerty sem i do nedalekého Lokte často zajížděl i později, nejen s profesionálními soubory, ale i s amatéry, se kterými svou muzikantskou dráhu začínal. V devadesátých letech vedl v Karlových Varech jazzovou dílnu mladých jazzmanů v ZŠ a ZUŠ, v roce 2009 byl sólistou Karlovarského Repre Bandu při prvním uvedení cyklu „Doteky“ pod taktovkou Milana Svobody, ve kterém začala spolupráce klasických a jazzových hudebníků v Karlových Varech - spolupráce KSO a KRBu.

V roce 2013 obdržel Cenu barona Schoenecka saxofonista Jaromír Šostok, patřící od svých studentských let až do současnosti mezi vůdčí osobnosti karlovarského jazzového života. S orchestrem Studio Club, který v té době patřil k nejlepším v ČSR, také vystoupil na prvním karlovarském mezinárodním jazzovém festivalu v roce 1962. Na řadě dalších ročníků festivalu hrál jako člen Karlovarského dixielandu BC, Karlovarského Big Bandu a dalších orchestrů. Jaromír Šostok je velkým karlovarským patriotem. Přesto, že během své hudební kariéry dostal i nabídky od kapelníků předních českých profesionálních orchestrů, zůstal věrný hudebnímu životu v Karlových Varech. Cena barona Schoenecka mu byla předána 17. října 2013 při koncertu MJF JazzFest '13 v Koncertní síni Antonína Dvořáka Lázně III.

Třetím, komu Cenu barona Schoenecka kolegium udělilo, je Jan Spira. Klavírista, kapelník, skladatel a hudební pedagog. Svoji jazzovou hudební dráhu prožil především v Karlových Varech, jako člen orchestru Studio Club vystoupil i na prvním karlovarském mezinárodním jazzovém festivalu roku 1962. Jako profesionální hudebník však se svým orchestrem procestoval celou Evropu. V devadesátých letech minulého století, po omezení svých zahraničních angažmá, patřil Jan Spira mezi zakladatele jazzového školství v Karlových Varech. Cenu barona Schoenecka Jan Spira převzal v Koncertní síni Antonína Dvořáka Lázně III. 17. října 2014 při koncertu MJF JazzFest Karlovy Vary, na kterém zazněly i jeho vlastní skladby a aranžmá.

V roce 2015 byla Cena barona Schoenecka udělena Jaromírovi Hniličkovi. Trumpetistovi orchestru Gustava Broma, se kterým se zúčastnil v roce 1962 i prvního mezinárodního karlovarského jazzového festivalu. Od té doby účinkoval Jaromír Hnilička v Karlových Varech často, zejména na jazzových festivalech. Koncem minulého století i jako lektor na jazzových dílnách, které byly v rámci festivalu pro mladé adepty jazzu pořádány. V Karlových Varech i nedaleko na Loketském jazzovém jaru zazněla i řada jeho skladeb, nejen v interpretaci orchestru Gustava Broma a samotného autora, měly a mají je totiž ve svém repertoáru také orchestry z karlovarského regionu. Jazzová mše, jeho nejrozsáhlejší dílo, byla v Karlových Varech poprvé uvedena na MJF v roce 1998, kdy s orchestrem Gustava Broma účinkoval Karlovarský pěvecký sbor. Na jejím provedení roku 2002 v Lokti se podílel dětský pěvecký sbor ZŠ a ZUŠ Rybáře. A Jazzová mše v rozšířené instrumentaci zazněla i 16. října na MJF Jazz Fest 2015 v interpretaci Karlovarského Repre Bandu, Karlovarského symfonického orchestru a pěveckého sboru Karlovarský výběr.

Nemoc Jaromíru Hniličkovi bohužel zabránila Cenu barona Schoenecka přijet převzít osobně. Tu zde pro něj převzal majitel vydavatelství Multisonic Karel Vágner a předal mu ji 31. října 2015 na koncertu ve Vyškově (společně s cenou "Zlatá nota" od svého vydavatelství).

Dalším, komu se kolegium rozhodlo udělit Cenu barona Schoenecka, je Zdeněk Krám. Na rozdíl od předchozích držitelů ceny jeho jméno možná širší veřejnosti není tak známé, Zdeněk je totiž velmi skromný člověk, ale v současném karlovarském hudebním světě jsou jeho stopy velmi dobře patrné.

Za počátky jeho muzikantského života bychom se ovšem museli vypravit do Žatce, kde se narodil. Nejprve hrál na akordeon, od desíti let také na trubku. Vzorem mu byl strýc - a Louis Armstrong, jehož hra mu už v klukovských letech učarovala.

S trubkou v ruce a Satchmem v srdci se jako patnáctiletý vydal ze Žatce na Vojenskou hudební školu do Roudnice nad Labem. Tam mu ale místo trubky „přidělili“ trombon - že prý „na něj“ má postavu - a Zdeněk mu již zůstal věrný. Po ukončení školy byl v srpnu roku 1979 odvelen do divizní (pozdější posádkové) hudby v Karlových Varech a Karlovým Varům Zdeněk zůstal věrný také.

Muzikanti „dechaři“ z posádkové hudby byli v případě potřeby zváni jako výpomoc do Karlovarského symfonického orchestru (KSO) a počátkem osmdesátých let tak hrával se symfoniky i Zdeněk. A když mu skončil povinný závazek na vojně a úspěšně vykonal konkurz do KSO, přešel Zdeněk Krám roku 1988 mezi stálé členy KSO a vojenské pochody vyměnil za hudbu symfonickou.

V té době také začal učit na LŠU v Nejdku, odkud ho roku 1991 „zlanaril“ do karlovarské LŠU v Tábořské ulici její tehdejší ředitel Milan Hart. Na téhle hudební škole Zdeněk Krám učí dodnes, změnilo se jen její jméno na ZUŠ Antonína Dvořáka a budova, kde má dnes Zdeněk svou třídu, je ve Šmeralově ulici. Od roku 2011 je na této umělecké škole též zástupcem ředitele, v KSO již působí pouze na poloviční úvazek. V aktivním hraní a kantořině, předávání lásky k hudbě dalším generacím, tak našel Zdeněk Krám svůj šťastně vyvážený muzikantský život. Od obdivu k Louisi Armstrongovi a lásce ke swingovým synkopám Zdeněk Krám nikdy také daleko neutekl. Jazz hrával

příležitostně pořád, i na ZUŠ Ant. Dvořáka založil roku 2012 žákovské Jazz Combo AD. Píše pro něj aranžmá a trpělivě čeká, až přijdou jeho žáci jazzovému hraní na chuť.

Mezi jazzmany i veřejností je ovšem Zdeněk Krám známý především jako zakládající člen Karlovarského Big Bandu. Hraje v něm od jeho založení v roce 1986 a od roku 1998, po smrti Milana Harta, je zde bandleaderem v tom nejlepším slova smyslu. Kapela pod jeho vedením stále patří mezi špičky bigbandové scény v Západních Čechách, pro lázeňské hosty pravidelně koncertuje v Karlovarském divadle, v Mariánských i Františkových lázních, je zvána na swingové přehlídky a festivaly i k samostatným koncertům.

Cenu barona Schoenecka převzal Zdeněk Krám 14. října 2016 v koncertním sále Orpheum hotelu Ambassador při koncertu Kvarteta Milana Svobody s Karlovarským symfonickým orchestrem na Mezinárodním jazzovém festivalu JazzFest Karlovy Vary 2016.

V roce 2017 cenu barona Schoenecka převzal karlovarský rodák Ladislav Gerendáš. Jazzový trumpetista, filmový a divadelní herec. Od mládí se věnoval hudbě, v roce 1970 byl zakládajícím členem Karlovarského dixielandu B. C., odkud posléze přestoupil do profesionálních angažmá v pražských kapelách. Velkou přízeň publika (a nejen jazzového) si získal během svého působení v Banjo Bandu Ivana Mládka. Poté si v polovině 80. let založil svou vlastní kapelu, jež hrála swing a jazzový mainstream. Jako výtečný improvizátor dával vždy přednost malým komorním skupinám. Roku 1981 se stal členem hereckého souboru pražského Studia Ypsilon. Herecké nadání uplatnil i v televizi a ve filmu.

Nyní žije opět trvale v Karlových Varech a jazzu se věnuje již jen jako koníčku. Jako místní patriot a signatář petice www.Zachrante-lazne-Kyselka.cz se aktivně podílí na vzkříšení tradic a obnově historických budov těchto lázní.

Cenu barona Schoenecka Ladislav Gerendáš převzal 12. října na prvním hlavním koncertu Mezinárodního jazzového festivalu JazzFest 2017 v sálu Orpheum Grandhotelu Ambassador Národní dům Karlovy Vary.

Na programu koncertu byly skladby z fúze hudby symfonické a jazzu, účinkovali Karlovarský symfonický orchestr, Kryštof Marek Orchestra, a špičkoví jazzoví sólisté. Po převzetí ceny a odchodu Ladislava Gerendáše z pódia celý symfonický orchestr na pokyn dirigenta povstal a vzdal tak významnému úctu, které se jazzmanovi hned tak nedostane.

Roku 2018 se kolegium rozhodlo udělit Cenu barona Schoenecka Josefu Malypetrovi. Jako bubeník na sebe poprvé upozornil v Jazz Combu Ústí, které bylo v šedesátých letech minulého století spolu se Studio Clubem Karlovy Vary nejlepší amatérskou jazzovou kapelou v ČSR. Poté prošel řadou profesionálních tanečních orchestrů, byl i členem Tanečního orchestru českého rozhlasu, deset let hrál v Ústřední hudbě čs. armády. Počátkem osmdesátých let se usadil v Litvínově, učil na hudební škole a inicioval zde vznik swingového Nord Big Bandu, dodnes patřícího mezi českou elitu.

Do Karlových Varů po roce 1986 obětavě dva roky dojížděl na zkoušky tehdy založeného big bandu. Vzpomíná na to tehdejší trumpetista orchestru Jindřich Volf: „K tomu ho přemluvil klarinetista Venca Bauer, taky litvínovák. oni spolu před Vencovým příchodem do Varů hrávali v nějaké malé partě. Pepík psal pro náš big band aranžmá, sám nám party i rozepisoval. Ačkoli jeho hlavní nástroj jsou bicí, měl v malíčku jazzovou harmonii a dokázal perfektně zahustit akordy pro velký band tak, že výsledek byl jako "original Amerika" . Vůbec nevím, kde tyto schopnosti nabyt. Tenkrát se takové věci nikde neučily. Big band se pod jeho vedením začal učit hrát nejdřív Glenna Millera, pak Gershwinu a další .... a to vlastně hraje dodnes. Ke konci mého působení v karlovarském BB se hrály už i těžší a modernější pecky - já končil vlastně s jeho "symfonickým" arranžmá Ol Man River.

Hlavní přínos Josefa Malypetra pro karlovarský jazz však podle mého soudu byl dán jeho obrovskou přirozenou autoritou, podepřenou velkou teoretickou i praktickou uměleckou zkušeností na nejvyšší úrovni, před níž se sklonily zcela přirozeně všechny individuality muzikantů místních. V jeho přítomnosti nebylo nikdy třeba řešit jakékoli různé pohledy na interpretaci, neboť jeho názor a výklad byl vždy naprosto určující, neoddiskutovatelný a nejlepší možný. Přitom byl vždy prezentován v kamarádkém a přátelském duchu, který celý band velmi stmeloval. To je ve dvacetičlenném kolektivu velmi různých jazzových individualit záležitost nevídaná. Léta, kdy Big Band Karlovy Vary umělecky prakticky vedl Josef Malypetr považuji za první zlatý věk této letité velké jazzové kapely.“

Fotografie z dubna roku 1989, kdy Josef Malypetr s Big Bandem Karlovy Vary vystoupil na IX. ročníku Loketského jazzového jara, Jindřicha Volfa také velice potěšila: „Pepíkovi Malypetrovi letos bylo čtyřiaředesát let. . Nevím jak dlouho již nesedá za soupravu, ale tehdy, když si odskočil od dirigentského pultu za bicí, to byl ještě pořád skvělý bubeník s mladickým šarmem a odpichem, neuvěřitelným dynamickým rozpětím od super forte až po téměř neslyšitelné pianissimo, vše podřízené vkusnému a odpovídajícímu výrazu a s dokonalým citem k aranžmá. Když tenkrát v Lokti za-

skočil za bubeníka, tak mi při hraní těch známých pecek šel mráz po zádech - nikdy na tento koncert nezapomenu. Takový pocit muzikantského prožitku a štěstí, ten se mi v mém následujícím dlouhém životě zopakoval nejméně jedenkrát za desetiletí, ale vždy už jen jako posluchači a ne jako aktivnímu spoluhráči. Zažít takovou strhující a neopakovatelnou chvíli se mi podařilo opravdu jen tehdy a bylo to zásluhou Pepíka Malypetra. Já mu za to z celého srdce děkuji.“

Osmou osobností, které byla udělena Cena barona Schoenecka, je Rudolf Přibil. Klavírista, aranžér a hudební pedagog Rudolf Přibil se narodil v roce 1946 ve Znojmě. Jeho základní školní docházka, spojená s výukou hry na akordeon a trubku v hudební škole pokračovala na známém vojenské hudební škole Víta Nejedlého v Roudnici nad Labem, která připravovala a doplňovala stavy vojenských posádkových hudeb v tehdejší Československu.

Mladý abiturient absolvoval toto proslulé učiliště jako hráč na lesní roh a akordeon. Jeho nejdůležitějším pedagogem, na kterého nejráději vzpomíná, byl legendární Zdeněk Janda. Setkali se dokonce ještě jednou po letech, když po uzavření školy v Roudnici Zdeněk Janda vyhrál v Karlových Varech konkurz na místo ředitele KSO, které pak zastával s velkým úspěchem a uznáním až do své předčasné smrti. Po maturitě nastoupil Ruda na umístěnku a povinně odpracoval šest let u Hudby Pohraniční stráže v Sokolově. Po této „úlitbě bohům“ hrál rok v lázeňském orchestru ve Františkových Lázních a odtud zamířil na místa učitele v hudebních školách (Liduškách) v Sokolově, Nejdku a Staré Roli. A hrál v různých kapelách v regionu. V tanečních orchestrech TRIUMF Citice, Zink TRIO, MINIBAND, s beatovými SOVAMI, jazzovým OK3-6. Je také iniciátorem vzniku a zakládajícím členem Big Bandu Karlovy Vary. Svou učitelskou kariéru skončil odchodem do učitelského důchodu v ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary, kterou pomáhal zakládat.

Ovšem muzikantská dráha Rudolfa Přibila tím neskončila, což dokládá jeho sólové hraní v piano barech, ve Velichovské taneční kapele TSUNAMI a hlavně v jazzové partě okolo předloňského laureáta Ceny barona Schoenecka Ladislava Grendáše, jejíž název je mírně recesní - OKRESNÍ NÁRODNÍ JAZZOVÝ VÝBOR.

Ruda Přibil v kapelách zastával úlohu spolehlivého pianisty, který jako první klávesový hráč v Karlových Varech dokázal mimo harmonii v pravé ruce hrát levou rukou perfektní krácející bas na přidávaný basset nebo basující druhé klávesy. Je i velmi zkušeným a šikovným aranžérem,

s velkým citem volí barvy nejen na svém klávesovém nástroji.

Typickým prvkem povahy tohoto barda je kamarádství a lakonická málomluvnost. Jeho trefná a stručná vyjádření nikdy nepostrádají vtip a kamarádský vztah k partě hudebníků. Ruda nezkazí žádnou legraci, je tradičním smrtícím činitelem ponorkové nemoci všech muzikantských kolektivů.

Rudolf Příbil převzal Cenu barona Schoenecka ve středu 16. října 2019 v Lázních III při koncertu 36. Mezinárodního jazzového festivalu Jazz Fest Karlovy Vary - Sokolov 2019.

(text medailonku Jindřich Volf st.)

Protože se změnilы důvody, které vedly v roce 2012 k založení kolegia Ceny barona Schenecka, rozhodlo se kolegium svoji činnost ukončit a v roce 2020 již Cenu barona Schoenecka nikomu neudělit. Na svém závěrečném jednání tak kolegium rozhodlo 5. srpna 2020.

Když byl o tomto rozhodnutí kolegia informován organizační štáb Mezinárodního jazzového festivalu Jazz Fest Karlovy Vary, rozhodl, že cena i v **roce 2020** udělena bude, o jejím držiteli že rozhodne štáb festivalu a udělena bude jeho jménem. Cenu barona Schoenecka se organizační štáb festivalu rozhodl udělit **Jindřichu Volfovi staršímu**.

Muzikant od mládí. Trumpetista, zpěvák a kapelník, učitel matematiky, tělocviku a hry na trubku. Jihočech. Do Karlových Varů se Jindřich Volf přestěhoval v roce 1959. V Drahovicích slýchal - tehdy již starého pána - Josefa Antona Schoenecka, jak o Vánocích v podvečer na ulicích troubí koledy. Po Schoeneckově smrti na žádost spoluobčanů několik let Jindřich Volf v této tradici pokračoval a koledy vytruboval také. Zkusme popsat cestu, během které se stal jedním ze spiritus agens kulturního dění a hudebního života v Karlových Varech.

První zkušenosti se swingovou taneční hudbou získal na vojně mezi léty 1960 a 1962 v kapele Akord. Taneční hudbě zůstal věrný i po návratu do Karlových Varů a kromě povinností učitelských hrál na trubku a zpíval postupně v několika místních orchestrech. V roce 1966 pak vznikl první, kde již byl kapelníkem, Miniband Jindřicha Volfa. Taneční orchestr s repertoárem navazujícím na swing, jazz i blues. Zpočátku „čistí amatéři“, po úspěšných kvalifikačních přehrávkách rozdal Jindřich Volf svým spoluhráčům první honorář v sobotu 6. 7. 1968 po skončení vystoupení v baru hotelu Imperiál. Kapelu pak vedl 25 let, až do Silvestra 1993. Miniband řadu let též doprovázel na finálových koncertech zpěváky, účastníci se pěveckých soutěží pro mladé talenty v Karlových Varech. Dnešní mezinárodní soutěž „Karlovarský hlas“ se tehdy jmenovala „Karlovarská číše“. A Jindřich každoročně pro všechny zpěváky speciálně zaranžoval a na zkouškách s nimi trpělivě nacvičoval jejich soutěžní skladby. Tak, aby se jim co nejlépe zpívaly. Což jistě nemusel, a když jsem se ho ptal proč to dělá, řekl, že vystoupení ve finále je pro mnohé z nich často jejich první zkušeností, jak zpívat s živou kapelou za zády a proto je to tak důležité. Prostě už tehdy myslel koncepčně. Celá kapela Miniband byla také několik let součástí Karlovarského Big Bandu.

Souběžně s Minibandem hrál a zpíval Jindřich Volf také ve swingovém combu OK3 - 6. Zkratka OK znamenala „orchestr kapelníků“, kapelnickou licenci měli všichni členové. Číslovka udávala, že počet muzikantů na pódiu bývá proměnlivý, ovšem Jindrova trubka a jeho sametový baryton nescházel nikdy. Hrávali i na koncertech doprovodných programů Mezinárodních jazzových festivalů Karlovy Vary.

Zásadní změna, kdy Jindřich Volf přestal být jen interpretem, přišla roku 1991. Mgr. Jindřich Volf uspěl v konkurzu na ředitele ZŠ v Rybářích. A mohl tak navrhnout a prosadit svou představu o „škole plné dětí od rána do večera“. Školy, kde by žáci získali nejen základní vzdělání, ale záro-

veň rozvíjeli i své nadání estetické. Jím vedená škola se stala první v celé České republice, kde rozšíření výuky o umělecké obory cílevědomě rozvíjí hudební, výtvarné, taneční či literárně dramatické nadání žáků. Výuka na rozdíl od běžných Základních uměleckých škol je navíc vedena ne jen „klasicky“, ale souběžně se vyučuje i jazz, populární zpěv, moderní tanec. Základní umělecká škola je integrovanou součástí školy. Tuto koncepci Jindřich Volf prosadil i přes nevěli tehdejší vedoucí odboru školství a dalších odpůrců. A naopak se potkal jak s velkým zájmem rodičů o přijetí jejich dětí mezi žáky takto profilované školy, tak i s řadou kolegů, kteří mu při realizaci jeho záměrů účinně a tvořivě pomáhali. Jím také po odchodu do důchodu štafetu předal.

Na ZUŠ vyučoval hře na trubku, se saxofonistou Milanem Krajícem zde založil žakovský big band Gringos, sám pak ještě vedl kapelu Swingdows.

Jako jediná ZŠ v karlovarském regionu má ZŠ A ZUŠ Rybáře i svou vlastní výstavní galerii. V Galerii Duhová paleta se výstavy prací žáků školy střídají s výstavami žáků škol dalších, učitelů výtvarníků a výtvarníků profesionálů. Autorem myšlenky zřídit v prostorách bývalé školní družiny galerii je Jindřich Volf.

Byl též iniciátorem založení a prvním ředitelem Nadace estetické výchovy při ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary. Nadace existovala od roku 1993 do roku 1998, kdy ji nahradila obecně prospěšná společnost Forte. Ve svých aktivitách doplňuje a rozvíjí vzdělávací, umělecké a kulturní činnosti žáků ZŠ a ZUŠ, zastupuje též profesionální soubory, v nichž vystupují učitelé školy: Jazzový orchestr Karlovarský Repre Band (KRB), klavírní duo Jazz Fiesta a vokální kvartet Vocal Band Quartet (VBQ). Na vzniku všech tří souborů má Jindřich Volf také svůj podíl. Forte má i zvukové a video studio.

Dětskou pěveckou soutěž vymyslel Jindřich Volf původně pouze pro žáky školy. Nultý ročník v roce 1995 se setkal s tak velkým zájmem a ohlasem mezi zpěváky, pedagogy i rodiči, že bylo rozhodnuto další ročník uspořádat jako regionální a o pomoc při jeho zorganizování byl požádán produkční tým Mezinárodní pěvecké soutěže Antonína Dvořáka, vedený Aloisem Ježkem. Dnes je Karlovarský skřivánek celostátní dětskou soutěží v sólovém zpěvu, vyhlášovatelé jsou Mezinárodní pěvecké centrum A. Dvořáka a ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary. Soutěž je určena pro 6 – 15 leté žáky všech typů škol, propozice schválilo Ministerstvo školství. Je vyhlášována každoročně, začíná školními koly, odkud postupují vítězové do krajských kol. Jejím završením je celostátní kolo v Karlových Varech. Mezi účastníky finále byli již i dětští zpěváci ze zahraničí.

Coby ředitel a po odchodu do důchodu produkční manažer o. p. s. Forte se Jindřich Volf podílel a podílí na vzniku a každoročním opakování řady koncertních cyklů:

Cyklus DOTEKY - pokračování tradice, kterou na přelomu století zavedl v Karlových Varech Alois Ježek, tehdejší ředitel KSO a organizátor MJF K. Vary. Koncerty karlovarských jazzmanů s Karlovarským symfonickým orchestrem, sblížení jazzu a symfonické hudby. Několikrát zazněly i premiéry skladeb, komponovaných pro tuto příležitost. V roce 2019 proběhl XI. ročník.

Koncerty STOLETÍ JAZZU: O podzimu 2020 budou do auly ZŠ a ZUŠ žáci 1. a 2. stupně ZŠ přicházet již po čtrnácté. Koncerty o historii jazzové hry na určitý nástroj připravují odborní učitelé a instrumentalisté z orchestru Karlovarský Repre Band i zpěváci Vocal Band Quartetu a hosté. V několika letech proběhl koncert i pro veřejnost v Divadle Husovka.

KOMORNÍ KONCERTY - v listopadu 2019 se konal v aule ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary již VIII. ročník cyklu.

SINATROVSKÉ SLAVNOSTI - swingový koncert, zásluhou Jindřicha Volfa od roku 2013 pořádaný každoročně počátkem května jako finále zahájení lázeňské sezóny v areálu sv. Linhart na Doubském kopci v karlovarských lázeňských lesích.

MEZINÁRODNÍ DEN JAZZU, kde koncerty karlovarských jazzových kapel a sólistů Jindřich Volf organizuje od roku 2017.

VOKÁLNĚ INSTRUMENTÁLNÍ KONCERTY KARLOVARSKÝCH JAZZOVÝCH INTERPRETŮ - na podzim 2020 je v koncertním sále Lázní III připravován již sedmý ročník.

HUDBA PRO RADOST série koncertů, pořádaných během roku pro seniory v domovech důchodců a karlovarských knihovnách.

Ne vše, co vymyslel, se Jindřichu Volfovi podařilo uskutečnit úplně podle jeho představ. Třeba Park umění Karlovy Vary. Jeho vznik plánoval v areálu ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary a přilehlého nevyužívaného pozemku na svahu u řeky Ohře. Ve veřejně přístupném parku by na letní scéně vystupovali žáci školy i ostatní zájemci a na interaktivních panelech by bylo možno nalézt informace o minulosti i současnosti kulturního života v Karlových Varech a regionu. Projekt se sice setkal s verbální podporou představitelů města i kraje, ale ne potřebné podpory finanční. Vznikla pouze jeho virtuální varianta. Webové stránky pukv.opsforte.eu/, které mapují historii všech kulturních oborů v Karlových Varech - hudby, tance, divadla, malířství, sochařství a fotografie. Dnes fungují i v transformované podobě jako web „Cesta umění“, po zadání adresy cukv.opsforte.eu nebo načtení QR kódu návštěvníkům Karlových Varů prostřednictvím jejich chytrých telefonů při procházení městem poskytují informace o kulturní historii místa, kde se právě nacházejí.

Představitelé Karlovarského kraje prý již projevíli zájem i o projekt konzervatoře jako komplexní umělecké školy, kde by obor zpěv měl zázemí v karlovarském centru Mezinárodní pěvecké soutěže Antonína Dvořáka a výuka jazzu v karlovarském Mezinárodním jazzovém festivalu. Projekt vypracoval roku 2004 Jindřich Volf společně s Aloisem Ježkem.

Lockdown, vyvolaný pandemií covid-19, způsobil, že cena byla Mgr. Jindřichovi Volfovi předána s ročním zpožděním 16. listopadu 2021 na závěrečném koncertu XXXVIII. Mezinárodního jazzového festivalu Karlovy Vary - Sokolov v Grandhotelu Ambassador Národní dům, Karlovy Vary.

Texty medailonků jsem psal postupně, jak byla cena jednotlivým laureátům udělována. Čas proto již stihl některé uváděné informace doplnit. Štěpán Podešť

